

Bina Štampe Žmavc

Hruška v pesmi

Pesnik je truden zaspal v večer
in sanjal prav čudne sanje.
Kot bi jesenski veter nemir
zanesel skoz okenske špranje.

Sanjal, da kralj vse dežele
izziva na pesnikovanje,
vsakogar, ki stihe plete
v nekakšno pesniško tkanje.

Naj si opaše peresnik
vsak pesnik, ki nekaj velja,
le kakšen prepriškav neresnik
naj stihe si marnja doma.

Kot Arturja vitezi davni
naj si izborijo ugled,
pokončnih peres in strumno
stihujejo tête-à-tête.

Zmagovalcu gre nimb zlate hruške,
kot zasluži si takle turnir.
Premaganci pa med okruške
naj pometejo verzni drobir.

Prav nič enostavno in kar tako
ne pade hruška z drevesa,
še v bajki za njeno zlato
krokarju so pristrigli peresa.

Pravično in prav je, da zato
ohruška se pesnik pravi,
v poštemem boju pred kraljem pero
in pesem junaško zastavi.

Kot odločil je kralj, tako je bilo.
Noč in dan so se stihii kresali,
od čudenja je žarelo nebo
nad iskrimi nakovali.

A vsak večer je bridko slovo
prišlo za bojovníke tiste,
ki so zaman vihteli pero
in srčno trgali liste.

Na zadnji pesnikovanjski turnir
glasovali so modreci dvora:
koga bo z zlatom ohruškal vsemir
prek časa in meje prostora.

Kot se spodobi, modri so vsi
modro o vsem modrovali,
tehtali stihie počez in s strani
od zadaj in spredaj rime prebrali.

Vseh pesniških duš le peščica
na koncu ostala je pravih
in vse bolj vroča modrecev lica
žarela so v tehtni razpravi.

Napeto kot prej sam turnir
modrih se krešejo mnenja
in tu in tam buren špetir
preglasi tok umnega mnenja.

Kot češ – kaj opeval bi cvet,
če se razdiši v alergijo,
preveč ocvetličen gre svet
v isti koš z melanholijo.

Ugovarja drug argument,
uglašen s pesnikologijo:
pesnik je svoj instrument
in svira si sam melodijo.

Protestira glasno oponent,
da za lažno gre dušebrižno –
če pesnik je instrument,
še kontrabas zbaše se v knjigo.

Za metaforo gre, v tem je stvar,
ki v pesništvu nekaj je vredna,
ni hruška, ki da jo vladar,
v karatih zlata dobesedna.

Metafore so kot oči,
za koprenami nova koprena,
puščajo kaplje krvi,
kjer drugim morda raste mrena.

Morda, a tu gre za prestiž,
kdo naj se ohruška s pozlato.
Če kdo v tem iskal bi oblič,
naj rima se pač manj oglato.

Konkretnost osmišlja reči –
drugje naj tolažijo sanje.
V njih res je vse tisto, kar ni,
in v zlato spremeniš še lazanje.

V njih zlahka vzameš v obzir
recimo neslane marnje,
da sit si, ko sanjaš krompir
s perutničkami kure nestvarne.

Treba poseči je pravi čas vmes,
če pesnika češ ustrojiti.
Prislovično že malce čez les
so hitro preplah dobrobiti.

Z besedami si prislužiti
zlato hruško pomembna je reč,
ohruškati stih znameniti
v borbi pošteni – tu tiči kleč!

Ob njej se spotakne naj rimež,
ki preslabo mu nabrušen se meč
odkrhne, ko pride v primež
rime Ahila in pesem je preč!

Pa vendarle kleč, kdo spoznal bo Ahila,
ostala bo zmeraj v spotik.
Muza skrivnostna je vila
le pesnik uzre kdaj njen mik.

Ranljiva je peta Ahila,
če že nam natančnost je všeč,
preplitko mu potopila
mati je peto v nesmrtnosti reč.

Merila na moč izmuzljiva –
a hrušk ni z drevesa utvar.
Če naj poezija je živa –
ohruškajmo že enkrat stvar.

Tako vsaj za pest bo dobička,
trgovec živi od blaga.
Tja v en dan čebnja le ptička
in žabica kje zareglja.

Tedaj ves potán se od zmede
pesnik predrami iz sanj,
kot bi mu utekle besede,
ga v grlu tišči molk prostran.

Je sen le ali resnica,
ta neusmiljena borba peres.
Naj pesniška je govorica
sabljanje za hruško z dreves?

A že se nad njim Muza sklanja,
smehlja se kot pomlad dreves.
Pesem je vendar brezdanja,
neulovljiv stihov ples.

Dar pesmi le Muza poklanja,
nebo, pekel, vse, kar je vmes.
Kot kaplja dežja pomladanja
razcvita v cvetoči se les.

Zlat hruške, ki pada ti v sanje,
stopi se kot v snu pena šama.
Nebo ljubi stihe brezdanje
in Pesniku nimb – pesem sama.